

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 31

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίᾳ δρ. 10.— Ἐξάμ. δρ. 5
Ἐσωτερικοῦ > 15.— > 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὄρωμένον
ἀριθμὸν φύλλων καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΜΗΝΙΟΥ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΔΟΥ ΟΑ ΕΞΗΔΕΥΕ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΒΟΥΡΑ

ΜΙΑ ΚΛΕΦΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ήταν μία φορά δύο γυναίκες που καθόταν στο ίδιο σπίτι...

Η δύο γυναίκες κάθε μέρα μιλούσαν για τους άνδρες τους...

Η άλλη απαντούσε: "Ω! Ναι, τη χάρη σου κ' εγώ, που ζώ σε μαύρη απελπισία..."

Συνέβη, λοιπόν, έτσι, όπως λέγαν τα δικά τους κάθε μέρα...

Αφού πρώτα λούστηκε, και πουδραρίστηκε, και έχυσε στο κορμί της διάφορα αρώματα...

Κυλούνε τα νερά σου ποταμίαι και πίνε 'κει, σε κάποιον άνοργαλιά...

Μά, πόσο πλάνα είναι τα φιλιά σου τα δύστυχα...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Η Γαλλική Βουλή και Γερουσία έψηφισαν τις τελευταίες ημέρες νόμον...

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ζωή και κρασί. Μή χωρίζεις τα χείλη σου απ' τα νοσημένα χείλη της Κανάτας...

Ω! Πόσο γλυκιά είν' η Ζωή! στοχάζονται μερικοί. Κι' άλλοι: "Πόσο έντυχημένη θάνα η μέλλουσα ζωή στον Παράδεισο..."

Κανείς δε σ' έπει. Μάγισσα μαγευτική βραδεία. Μά πήρες από ζωτικά την όμορφη παλάτια...

Μά η καρδιά η κυκλόβουλο και καθε της φώλια κι απ' να ταίρι της καρδιάς...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

ΠΑΛΗΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΗΣΚΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΥΔΙΑΣ. I. Ν. Γεωργιάδης. Το Πάλινος μεσημέρι, που ' ανέφοδα μινιτζα φρονιάνει...

Κάθε της κλώνος και φωλιά και κάθε της φώλια κι απ' να ταίρι της καρδιάς...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΡΩΤΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΕΙ. ('Εδω κυρίες, κοριτσόπουλα και κύριοι το φοβερόνν και τρομερόνν Θερίον της 'Αμέρικας...

Κάθε της κλώνος και φωλιά και κάθε της φώλια κι απ' να ταίρι της καρδιάς...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΤΑ ΤΟΥ MANUCURE

ΜΕΤΑΕΥ[ΔΕΞΙΑΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ. Λι λή. "Αν ο Κύριος θέλει να μου δώσει το χέρι και να βάλω το άλλο στο νερό..."

Κάθε της κλώνος και φωλιά και κάθε της φώλια κι απ' να ταίρι της καρδιάς...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. 'Εφρόσον η κατάσταση άφορητος έρι ελιά, σπήλια από την 'Αμερικη...

Κάθε της κλώνος και φωλιά και κάθε της φώλια κι απ' να ταίρι της καρδιάς...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Μεσάνυχτα. Τ' αστέρια χορεύντε κ' έπαινον τρελλό χορό...

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ

Ήταν μία φορά δύο γυναίκες που καθόταν στο ίδιο σπίτι...

Η δύο γυναίκες κάθε μέρα μιλούσαν για τους άνδρες τους...

Η άλλη απαντούσε: "Ω! Ναι, τη χάρη σου κ' εγώ, που ζώ σε μαύρη απελπισία..."

Η δύο γυναίκες κάθε μέρα μιλούσαν για τους άνδρες τους...

Η άλλη απαντούσε: "Ω! Ναι, τη χάρη σου κ' εγώ, που ζώ σε μαύρη απελπισία..."

Η δύο γυναίκες κάθε μέρα μιλούσαν για τους άνδρες τους...

Η άλλη απαντούσε: "Ω! Ναι, τη χάρη σου κ' εγώ, που ζώ σε μαύρη απελπισία..."

Η δύο γυναίκες κάθε μέρα μιλούσαν για τους άνδρες τους...

Η άλλη απαντούσε: "Ω! Ναι, τη χάρη σου κ' εγώ, που ζώ σε μαύρη απελπισία..."

Η δύο γυναίκες κάθε μέρα μιλούσαν για τους άνδρες τους...

Ἡ ἐξομολόγησις ἐπὶ τῆς ἀγάπης

Ἡ εὐαγγελιστὴς ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΣΩ

2 (Στὴν ἀνάμνησιν τῆς προσεγγίσεως ἐκείνης—τόρα πού δὲν ἤμωνα πιά «μικρὸ παιδάκι»—κοκκίνησα, κ' εἰοίσα ἕνα φευγαλέο ἠδονικὸ ῥιγος... Ἐκείνη τὸ παρετήρησε).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

Ἔτσι πέρασαν τὰ χρόνια... Ἡ θεία κ' ἡ γιαιὰ πεθάνανε τὸν μεσάριον καὶ ἐγὼ στο Παρίσι, σ' ἕνα ἀπαρτιμῶν τὸ ὅποιον εἶχε βρῆθ' καὶ εἶχε ἐπιπλοῦσθ' ἡ Μαρία-Τερέζα, πού ἀπὸ χρόνια δὲν την εἶχε δῆ. Στενωχρήθηκα μόνο πού οἱαν πῆγα ὁ ἐξαδέλφοι ἔλειπαν στὴ Λεῖλα, ὅπου ὁ Ἐκτωρ ἔκαμε κούρα.

Ἀδύνατο νὰ συνηθίσω στὴν ἀρχὴ τῆ γα μου κατοικία, πού δὲ μὸν θυμίζε τίποτα ἀπ' τὸ Πλοῖο! Ἡ κρηβατοκόμορα μου, μισοκόκτεινη ὅπως ἦταν με τὰ βαρεῖα παρατεταμένα καὶ τῆ νυχθελί ἐπιπλοῦσθ' με ἀπεκαίονε ἡροῦνια... Ἐμὰς ὡς τόσο νὸ σκοτῶν τὸν καιρὸ μου: ὡς τὸ μεσημέρι διαβάζα ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη, μὲ βροχία ποιήματα καὶ μυθιστορήματα, ὅλα παραδοσιακά καὶ ἀπὸ ἀπὸ διανοητικὸ χέρι διαλεγμένα, γιὰ νὰ μὴ μνησθῶν σὲ μνησθῶν τῆς ἡρόνης καὶ τῆς ἀθησιακῆς ἀγάπης.

Ἄλλ' ἀγάλλ' ἀγάλλο τὸ νέο περιβάλλον με κατέκτησε. Ἡ ζωὴ τῆς ἡρόνης, καὶ τῆς ἀερίτης γαράς με τρυβόσε. Ἡ λύπης κ' ἡ ἀπογοητεύσεις τῆς μοῖ φαινοῦνται προτιμότερες ἀπ' τὴν ἀνία τῆς νουσιακῆς-παρθενηνῆς ζωῆς μου. Ἐνῆστοῦτος δὲν εἶχε δρασκελίσει ἀκόμη τὸ κατόφλι τῆς ἀερίτης... Ἀλγῆς πέρω ἕνα γράμμα τοῦ ἐξαδέλφου μου σὺ ὅποι: μὲ εἶγορε πὸ γύρισαν ἀπ' τὸ ταξείδι κὶ ὅτι θὰ τοὺς ἔκαμα μεγάλῃ γαρά, κὶ αὐτὸ καὶ τῆς Μαρίας-Τερέζας, ἀν πῆγαναι νὰ τοὺς ὀδοῦ καὶ νὰ φράω μαζὴ τοὺς. Καὶ πρόσθε: « Ἡ Κα ντὲ Μαλζῆρ μάλι στα εἶνε ἀνυπόμονη νὰ μαθῆ τὴ ἐντύπισιν οὗς ἔκανε τὸ ἀπαρτιμῶν πού σὰς εἰοίμασε ἡ ἴδια...»

Εἰλικρινῶς νὰ οὗς: πὸ τὸ γράμμα αὐτὸ μ' ἐράλε σὲ σκέψεις... Ἐλέγα νὰ πάγω, γὰ μὴ νὰ πάγω πὸς; καὶ μὲ τί προφασί; καὶ γιαι; Καὶ μὴ μυστικὴ φωνὴ μου ἔλεγε: «Πῆγαινε, πῆγαινε! Θου σωθῆς ἀπ' τὴν ἀνία καὶ τὴν ὀλῆψιν. Τὶ περιεργό! Μόλις ἀπῆλθῃς τὸ «ναί», ἐνῆστω μὴ ἀνακούφισι, μὴ γαλήνη... Το βράδυ ἀρχισα ἀπὸ νωρὴ τὴν τουαλέτα μου, παρὰ δὲ τὴν συγῆσιά μου, κυττάχτικα ἀνκετὴ ὄρα, καὶ ξανὰ, καὶ ξανὰ, στὸν καιροῦτῆ...»

Ἡ Κα ντὲ Μαλζῆρ με ὑποδέχθηκε στὴν πορτα, ωραιότερη παρὰ ποτε. Ἡ φωνὴ τῆς ἐπαλλε ἀπ' τὴν συγκίνησιν καὶ τὰ λογία τῆς ἐπαίρναν μίαν ἀνεκφραστὴν μωλοῖαν. Μὲ κυττάξε με προσήλωτο, σα νὰ ἔλεγε ν' ἀναεργῆσθ' τὸ ἔργο του χροῖνον ἀπῶν μου... Μὴ το ἔξερετε ὅτι ἔχετε ἐντελὸς μεταρληθῆ; Καὶ εἶπε πῶ ἐνῆς ὡμῶς, τελειὸς ἀνόμας, μεγίλλης ὄσο κὶ ὁ Ἐκτωρ. Αὐτὸ ἐννοεῖται δὲν με κανεὶ νὰ νομίζω καὶ τὸν ἑαυτὸ μου νεα—ἐγὼ πού σ' εἶου μικρὸ παιδάκι με ζαντὸ, μπουκλῆς καὶ νουτὴ πανταλόνικια, πού σὲ καθισα τόσος φορὸς στα γονατὰ μου... Θυμῶστε;

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(31) ΛΕΑΝΔΡΟΣ (31)

Ἡ Τηνέλλα δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῆ. Ὁ πόνος τῆς εἶχε ἐκχειλῶσθ' ὁ κορμὸς, πού τῆς ἔφρασαν ἐως τὴν ἀναμνησιν καὶ τῆς εὐδυσχέραιε τὴν ἀναμνησιν, ἐξέσπασεν ἐπὶ τέλος, διὰ νὰ ἐκσπῶσθ' καὶ αὐτὴ εἰς ἕνα ἀσυγκράτητον, λυγμῶδες, βουρδὸ κλάμμα. Τα ματωρῆ-φάρὰ τῆς ἐκοκκίησαν, ἠγρινῆσαν ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς, καὶ τὰ δακρυὰ τῆς ἐκλύσαν, σὰν ρευστὰ μαργαριτάρια, εἰς τὰ μάγουλα τῆς. Δεσποινὴς Τηνέλλα, γιὰ τὸ Θεο! Μὴν ταρατθεθε... μὴν κανε' εἶσι... Ὑποφέρω εἰς βαθμὸν ἀπερίγραπτον νὰ οὗς βλεποῦ νὰ κλαίε...

— Σεῖς τὸ θέλετε. — Ὡ! αὐτὸ εἶνε βαρὺ γιὰ μένα. Στὸ ὄνομα τῆς παλῆρας μὰς φιλίας μὴν τὸ λέτε! Ἐγὼ μόνο γιὰ τὸ καλὸ σας ἐνδιαφερόμαι... Σὰς ἐπαναλαμβάνω: μ' ἐμένα δὲν θὰ μπορέσετε νὰ εἰσθε, ὅπως πρέπει καὶ θέλω καὶ εὐχόμεν νὰ εἰσθε, εὐτυχῆς. Μ' ἔναν ἄλλον θὸ μπορέσετε νὰ εὐτυχῆστε. Εἰσθε νεωτῆτῃ, ὄρα,α, μὲ κοινωνικὴν θέσιν ἔχουσθ' ἐν, μὲ προῖκα μεγαλήν... ὁ καθένας θὰ τ' ὀνειροπολοῦσε νὶ οὗς κάμῃ γυναῖκα του. Κυττάξε στὸ ἐκλεπτο περιβάλλον σας... θὰ βρῆτε πολλοὺς καὶ καλοὺς μνηστήρας... διαλέξτε ἐκεῖνον πού θὰ βρῆτε καλύτερον καὶ θὰ ἔχσετε εὐτυχισμένην... — Ἐνῆ οὗς θὰ ἔχτε μὲ ἄλλην εὐτυχισμένην...

— Σὰς ἐξορκίζω, δεσποινίς, μὴ μοῦ μιλήτε μ' αὐτὸν τὸν σκληρὸν τρόπον, πού δεῖχαι τὴν ἐπιδουσίαν τῆς Λένα. ἔπανω σας. Θου σὰς ἐχθρὴ πῆ, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶ ἡρὴ ἄλλην, χαρὴν τῆς ὁποίας σας περιφροῦ... Ὡ! μὴν τὸ πιστεύετε αὐτό! Δὲν εἶν' ἀλήθεια. Ἄν μπορούσα ν' ἀγαπήσω, ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη πού θ' ἀγαποῦσα θὰ ἦσατε οὗς, διότι οὗς εἰσθε ἡ μόνη γυναῖκα πού ἐγνώρισα στὸν τραγῶν ὄμορον τῆς ζωῆς μου... ὅλες ἡ ἄλλες μὸν εἶνε ἀνοήτους καὶ τοὺς εἰμαι περισσότερο ἀδαφορὸς. Πρὸς Θεοῦ, μὴν ἀφῆριε τὴν ἔλπειν νὰ σὰς κυριεύη... μὴ θέλετε νὰ ἀποθάνετε τὸν ἑαυτὸν σας ταπεινωμένην ἀπέναντι οἰαδότησε ἄλλης. Καμμία ἄλλη δὲν ἔτεκε μισροστὰ μου ὅσον ψηλὰ στέκεσθε οὗς... Πιστεύτε με, σὰς ἐξορκίζω!... Κυττάξε με στα μάτια νὰ σῆε πὸς σὰς λέω ἀλήθεια... Δὲν με κυττάει! Δὲν με πιστεύετε! Ὡ!... τί θέλετε νὰ κάμω, γιὰ νὰ πεισθῆ;... Μιλοῦσε μὲ μίαν πυρετώδη αγωνίαν. Ὁ φόβος ν' ἀφήσθ' τὴν Τηνέλλα μὲ τὴν πικρίαν δὲν περιφροῦσθ' ἄλλῃ, τὸν εἶλεν ἐξασθ'. Ἡθέλε, ἀν ἦτο δυνατόν, νὰ ἐσχίσθ' μισροστὰ τῆς δὲν τὴν τὴν ψυχὴν, διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ πιστεῖται. Καὶ ἔπανω εἰς τὴν παραφορῶν τὸν τὴν ἐκλήσασεν, ἐγονάτισεν ἐκεῖ μισροστὰ εἰς τὴν, σὶα ποδία τῆς, καὶ ἔδρασε τὰ χέρια τῆς, εἶθ' τὰ βλέμματα τοῦ ἀερίτην τὰ δικα τῆς, διὰ νὰ τὴν ἐκλιπαρῶσθ' νὰ πιστεύσθ' εἰς τὴν εἰλικρινειάν του.

— Ὡ! Τηνέλλα!... Ἄν ἀλοθάνομαι κάποιον οἰκτιρὸν γιὰ μένα, πιστεψέ με... Πιστεύέ με, Τηνέλλα... Ἐκείνη ἔφροισεν εἰς τὸ σφιζισμόν τὸν χειρῶν τῆς μέσα εἰς τὰς παλάμας του. Ἡ ταραχὴ τῆς δὲν τὴν ἀφῆνε νὰ σκεφθῆ. Ἡθέλε, ἐπείθε τὸν ἑαυτὸν τῆς νὸ πιστεύσθ' ἐπὶ λόγια του, τὸ δηλητήριον ὀδοῦ πού ἐνεστιλάειν ἡ Λένα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς δὲν τὴν ἀφῆναν ὀδοῦ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ ἐλαχίστη ὀδοῦ ἀνελικρινειὰ εἰς ὅσα τῆς ἔλεγεν ὁ Λεάνδρος. Τὰ λόγια του ἀντιχρῶσαν σ' αὐτὴ τῆς σὰν θλιβεροὶ ἦοι ἔ ὅς νεκρικοῦ σμάντρον καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἠμποροῦσε νὰ σκεφθῆ τίποτ' ἄλλο, παρὰ ὅτι ὑπο τοὺς ἦχους αὐτοῦς ἐκηδεῖτο τὸ ἱερώτερον τῶν ἀλοθῆτων, πού ἐξέδρα-ψεν ἡ τρυφερά τῆς καρδιά.

— Πιστεύέ με, Τηνέλλα, ἐπανάλαβεν ὁ Λεάνδρος. — Νὰ πιστέψω!... τί... τί ὀφελεί; Το ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιον κὶ' αὐτό μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν μ' ἀγαπᾷς!... — Δὲν μπορῶ... δὲν εἶμαι εἰς θέσιν ν' ἀγαπήσω... — Κ' ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀγαπήσω ὅποιον δὲν θέλω... — Τηνέλλα, μὲ σπαρτᾷς... — Λεάνδρος, νοιώθεις τὸ δικὸ μου τὸ σπαραγμὸ; Ὡ, ὄχι!... δὲν τὸν νοιώθεις, γιαι δὲν θὰ φαινόσθον τόσο σκληρὸς, ἀν τὸν ἐνοιώθεις. — Τηνέλλα!... — Πονῶ, Λεάνδρος, ὑποφέρω... σπαρταρῶ γιὰ τὴν ἀγάπην σου... γιαι δὲν μ' ἀγαπᾷς;... γιαι μὲ διώχνεις... — Τηνέλλα!... — Μὲ διώχνεις!... Ὡ, Λεάνδρος!...

Ἡ ἀλόγωνος τῆς τὴν παρῆφε. Ἀπέσους τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὰ δικὰ του, ὀχῆθηκε πᾶνω του μὲ ὀδοῦ, περιετύλιξε μὲ τὰ σαρκώδη μισροστὰ τῆς τὸν τράχηλό του, καὶ τὸ εὐμορφο κεφαλάκι τῆς τὸ ἐσφίξε στὰ στήθη του. Τὰ δάκρυά τῆς ἔβρασαν τῆ γοαβράτα του. — Ὡ, Λεάνδρος... ἀγαπημένε μου Λεάνδρος, γιαι δὲ μ' ἀγαπᾷς! Νάμαι δικὴ σου, δικὴ σου μὲ ὀλη τὴν ψυχὴν μου, μὲ ὀλη τὴν καρδιάν μου... μὲ τὴν ὑπαρξί μου ὀλοκλήρη... τὴν καταθέτω στὰ πόδια σου... κάμε τὴν ὀ, τί θέλεις, ὅ,τι θέλεις... μὰ... μὴν τὴν ἀπορρίχνης... — Τη...νέ...λά...!

Μὲ κόπον ἠμπόρεσε ν' ἀφορῶσθ' τὸ ὄνομά τῆς. Οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνῆσαν. Ἐκλαίε, ἔκλαίε βουβὰ κὶ' ἔκλαίε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴν του. Τὰ δακρυὰ του λαμπερὰ σὰν μπιρλιάνια καὶ θεομὰ σὰν αἶμα, ἐπεφταν ἀργὰ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο στὰ μεταξένια καλλιὰ τῆς. Ἀσυναί-σθητὸς ἔφερες τὰ χέρια του γύρω στὴ μέση τῆς καὶ τὴν ἐσφίξε δυνάτα στὴν ἀγκαλιά του. — Μὴ μ' ἀπορρίχνης... Ἄν δὲν θέλεις νὰ με πάρης, μὴ με παίρνης... δὲ θέλω παρὰ τὴν ἀγάπην σου... Κάμε με ὀ, τί θέλεις... κάμε με ἐρωμένη σου... μὰ τ' ἔρῃ σ' α σου. Μ' εὐχαρίστησθ' θὰ θησάωσθ' τὴν ἀνογιότη μου σὲ σένα... Ἄν θέλεις νὰ πάρης ἄλλῃ, κάμε το κ' ἔξε με ἐμένα γιὰ π' α λ λ α κ ἰ δ α σου!... Δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ τελειώσθ'. Αἱ δύο αἰετὰ λέξεις πού οὐδέποτε περῶμενε ν' ἀκούσθ' ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, ἀντήχησαν σὰν ἀπαισίον κογγυμοῖ σ' αὐτὰ του. Ἰνάχθηκε τρομαγμένος ἔπανω. Ἐκείνη ἔπεσε πᾶνω στὸν νιβάρι, κρῶβοντας μὲ τὰ χέρια τῆς τὸ πρόσωπο τῆς. — Ματρερόσα μου!... Παλλακίδα μου! Ὡ! Θεοί, γιαι μὲ κάματε τόσο δυστυχῆ, γιαι τὴν κάματε νὰ πονῆ τόσο!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(31) ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ (31)

Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ

Πόσον διαφορετικοὶ αὐτοὶ οἱ δύο χαρακτῆρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔφροισεν ἡ τύχη τὴν Μαριαν! Οὐδὲν κοινὸν ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν. Μόλις ἐγνωρίζοντο ἀπὸ κάποιον σύστασιν εἰς ἕνα σαλὸν. Καὶ ὁμοῦ ποιοὶ δεσμοὶ τοὺς συνέδεον, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν!... Καὶ πρῶν ἀκόμη ἡ Μαρία χρησιμοῦσε ὡς συνδέτικὸς κρῖκος μεταξὺ τῶν, μὴ ἄλλη γυναῖκα τοὺς εἶχε συνδέσθ', εἶχε φέρῃ δηλαδὴ καὶ τοὺς δύο εἰς τὸν δρόμον τῆς, διὰ νὰ τοὺς χωρίσθ' καὶ σὴν τραγικῶς μὲ τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς. Ἡ μοῖρα τὸν ἦε-σκα νὰ τοὺς φέρῃ διαρκῶς ἀντιμετωπῶντες, διαρκῶς ἀντιχρῶντες, ἀλληλομισουμένους διαρκῶς, καὶ ἐν τούτοις ἦσαν ἀγνωστοὶ μεταξὺ τῶν.

Τὴν ἐπομένην πρωὶ πρωὶ, μόλις ἡ αὐγὴ ἀφῆρνε σὴν ἀνέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν κροκώδη πέπλον τῆς καὶ τὰ ὀδύνα δάκρυα τῆς ἀμῆταναν τὸ στερέωσμα, ὁ Μαρσὲλ καὶ ἡ Μαρία δημηθύνοντο ἐφριπτοὶ πρὸς τῆς πρηνήπισης Λίγκου. Ἡ Μαρία φροῦσε ἕνα σκούρο κερῆζο ταγιερὸ πρὸς τὸ μᾶθρον, μὲ μίαν ζακέττα τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἡ ὁποία ἐκόλυσε εἰς τὸ σῶμά τῆς. Ἰαπερ θαυμασίως καὶ τὸ εὐδυτενὲς ἀνάστημά τῆς ἀνεδεικνύετο ἐπιβλητικότερον ἀπὸ τὸ ὕψους τοῦ ἴππου τῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ἐβένυνο σιλιτῶν τριχῶμα προέδιδε τὴν ἐκλεκτὴν ὀάσαν του. Ἐνα καστόιον μαῖου κινελλῆκα ἀνδρικό συνέπληθρυνεν ἐπὶ τὸ σοβαρότερον τὴν ὀλην ἀμείρισαν τῆς.

Ὅταν ἐφῆσαν εἰς τῆς πρηνήπισης, ὀλοι οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν ἦδη συγκεντρωθῆ. Ἡ καρδιά τῆς Μαρίας ἐπάλλετο σφοδρῶς ἐπὶ τῆ ἰδέῃ ὅτι θ' ἀντικρῖσθ' τὸν Σπέντζο Ράνα. Καὶ πράγματι, μόλις ἐφῆσαν, ἐπ' αὐτὸ ἔπεσε τὸ πρῶτον βλέμμα τῆς. Εἶχε τραβῆθ' ἀπ' ἀμέμει καὶ συνμιλοῦσθ' μὲ τὴν δεσποινίδην Ἀσορτίην, ἐνῆ ἐκράτει τὸ ἀλόγο του ἀπὸ τὰ χαλινάρια. Δὲν ἤξερε ὅτι τῆς ἐκδροῖθ' θὰ μετεῖχε καὶ ἡ Μαρία καὶ ἠπῆρξε δικαιολογημένη ἡ ἐκπῆξις καὶ ἡ συγκίνησις του, ὅταν ἀκούσας τὴν πρηνήπισην νὰ ὑποδέχεται μὲ χαρὸν τοὺς νεοεὐθύνοντας, ἔστρεψε καὶ ἀντίφροσε τὴν Μαριαν μὲ τὸν Μαρσέλ. Ἡ πρηνήπιση εἶπε καὶ τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως. Πρῶτος ὁ Σπέντζο ἐπῆρσε μὲ μοναδικὴν εὐφροσιν εἰς τὸ μικροῦ ἀνασῆματος ἀλόγο του, ἡ ὀκνητοσία τοῦ ὀλοίου κατ' ἐπανάληψιν τὸν εἶλεν ἀναδειχθ' νικητὴν εἰς διαφόρους ἀγῶνας.

Ἡτο δεξιώματα ἴππευ; καὶ ἡτο θαυμαστός τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθὼς ἐκῆθητο ἐπᾶνω εἰς τὴν ὀλην, συγκρατῶν μὲ κόπον τὸ ἀλόγο του, πού ἀνυπομονοῦσθ' νὰ δημῆσθ' εἰς τὸν δρόμον, στριφογυρίζοντας περὶ ἑαυτὸ καὶ κρῶβοντας τὰ πέταλά του εἰς τὸ πλακόστρωτον προαύλιον. Ἐφροῦσθ' σακκάκι ὑπόμαυρον, κινόττα ἀπὸ τὸ αὐτὸ ὕφασμα καὶ μπότες. Ἐνα καπέλλο βερσαλλιερὸ μὲ φτεροὺς εἰς τὸ κεφάλι καὶ μαστίγιον στὸ χέρι. Ἡ μοιαιε εἶσι ὀλη ἱσποτῆς τοῦ μεσῆρονος ἔτοιμος νὰ ἐξομῆσθ' πρὸς ὀσητὴν τῆς ἀγαπημένης ἀσυροδεποιήσθ' του. Ἰππευσαν καὶ οἱ ἄλλοι. Τὰ χαλινάρια ἐχα-αρόσθησαν καὶ τὰ ὀλογα κλιμακρῶντας ὄμορπον ἐνα-ἔνα πρὸς τὸ φεῖδὸ ὀ μονοπάτι. Πρηνήπιθ' ὁ Σπέντζο, τὸ ἀλόγον τοῦ ὀλοίου ἔστρεψε ταχὺ ὡς βέλος διευθυνομένον ἀπὸ τὸ ἐξορηκτικὸν χέρι τοῦ ἀναβάτου του. Τὸ ἀλόγο τῆς καὶ οἱ ἐργῶντες δεσποινίδος Ἀσορτίην ματῶς ἠφῶνιζε νὰ προσπερῖσθ' τὸν ἴππον τοῦ Σπέντζο πού κατέτρωγε τὰς ἀποστάσεις. Βοχᾶν μὲ τὸν Μαρσέλ, κατόπιν ἡ πρηνήπιση καὶ τελευταία ἡ Μαρία μὲ τὸν κόμητα.

Ἄλλ' ἡ Μαρία μέσα εἰς ἐνεῖο τὸ γνωμόν τῆς περιβάλλον τοῦ δάσους, τοῦ καθαροῦ ἀέρος, τῶν πνευῶν ἀλλοματῶν καὶ τῶν ἀγρολοποῦτων, ἡ θᾶνθῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ν' ἀναξοσησθῆται. Τὸ αἶμά τῆς ἐκῆλθεθε θερμοῦ ἀπὸ σφῆρῶν καὶ ἐπανεῖρε τὴν παλαιὰν ἀνήγνυον ζωηρότητα τῆς Ἀθελᾶ ἐπορῆσθῆς δυνατὰ τὸ ἀλόγο τῆς καὶ αὐτὸ ἀνευῆσθη, ὀδοῦσθη πρὸς στιγμὴν εἰς τὰ ὀπισθια πόδια του καὶ κατόπιν ὀμορῶς ἀσυγκράτητον πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὡσάν ἀστραπῆ. Ἡτο ἐκῆκτικὸς τ' ὀ, ὀ ἴππου τῆς: καὶ ἡ Μαρία ἠσθᾶνθ' ἑαυτὴν φρομένην ἐπὶ τῶν πτερῶν τοῦ ἀνεμου. Δὲν ἐδειλία ἐν τούτοις. Ὁ ἴλιγγος τῆς ταχῆτῃ εἰς ἐκείνην τῆς ἀνῆσπασε καὶ ἐκενοῖσε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ἀλόγον τῆς. Ἡντὸς ὀλογοῦ ἐπροσπῆρασε ὀλογο. Μόνον ἀπὸ τὸν Σπέντζο ὑπελείπετο, διότι εἶε προσηρῆσθ' πολὺ ἔν τούτοις ἡ μεαξὺ τῶν ἀποστασε ὀλογοῦσθῆς μισρὸν κατὰ μικρὸν. Ὅταν ἐφῆσαν εἰς ἀπόστασιν ὀλογοῦ μέρου, ὁ Σπέντζο ἐστράφη καὶ εἶλε τὴν Μαριαν. Τὸ πρᾶμα τοῦ ἔκαμε ἐκπῆξιν, ὀδοσῆθε ὀμοῦ ἐν τὸν δυσμερόσθῆς, διότι τὸν παρεῖχε μὴ θαυμασία νὰ τῆς μιλῆσθ' ἀπ' ἴδιαν. Καὶ ἄρχας ἐκῆφθη ν' ἀνακόνη τὸν δρόμον του καὶ νὰ τὴν παρεμένη. Ἐπορῆσθῆς ὀμοῦ νὰ προσηρῆσθ' δια νὰ ἀπομακρυνθῶσθ' ὀσον τὸ δυνατὸν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄλλην συντροφίαν. Ἐκείνησθ' τὸ ἀλόγο του, τὸ ὀποῖον ἐδιπλάσιασε τὴν ταχῆτῃ του. Τὸ ἀλόγο τῆς Μαρίας, βλέπον ὅτι ἦρσιε πᾶν νὰ ὀδοσθῆ τὸν πρῶτον, ἐνέτεινε καὶ αὐτὸ τὰ δυνάμεις του. Ἐντὸς ὀλογοῦ τὴν δύο ὀλογα ἔστρεχον τὸν παρᾶφορον καλπασιόν τὸν παραπῆσιον τὸ ἕνα τὸν ἄλλου εἰς μίαν εὐγὴ ἡ ἄλλαν. Γιὰ μὴ στιγμὴ τὸ ἀλόγο τῆς Μαρίας κατόρθωσαν νὰ προσπερῖσθ' τὸ ἄλλο.

Ὁ Σπέντζο τῆς ἐφῶναξε: — Δεσποινὴ Μαρία, μὴν προσηρῆσθῆτε πολὺ, γιαι ἐδῶ στὴν ἄλλην στροφῆν θὰ σ' ὀδοῦσε. Ἡ Μαρία δὲν ἀκούσε καλὰ κὶ' ἐκράτησε τὸ ἀλόγον τῆς. Τὰ ὀλογα κρουαῖθη-τα, ἐβῆνον ἀργὰ-ἀργὰ παραπῆσιον. Ὁ Σπέντζο ἐστράφη διὰ νὰ τῆ πού ἐβῆσθε τὴ ἄλλη συντροφία. Ἡτο πολὺ μακρὰ καὶ μόνον ἡ σκόνη πού ἐσῆκνε τὸ ποδοβολῆτὸ τῶν ὀλογοῦν, ἐφαρῆσθ'.

Κύριον Ἄγγελον Καλοῦσαν. Εὐχαιοστὸ θερμῶς. Λάσκαρις Πολυζωῆς. — Ἄνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, Γράφατε Λογ. Κοχῆτον Μ., δεκ. Στέφ. Κ., Ἀσκάλλωνος. Ἰπερωτὸς Ἰκαρος, Εὐδῆλον Ἰκαρίας. — Ἄνταλλάσσω c. p. καὶ ἀλληλογραφοῦ μὲ νέους καὶ δεσποινίδας προτιμῶ καλλόνιας. Ἰαβριτῆς, Ἰεροσόλιον Γουδί. — Ἰεροσόλιον εἰς τὸ κομῶν τῆς Ἰαβριτῆς, ἀνταλλάσσω μετὰ ἀπαῖσαντας c. p. καὶ ἐπιστολάς. Ἰενητῆρο Πουλί, Ἀεροδόλιον Γουδί. — Β. Ζυγ. ἐκ Τεσροβὰ Γυνθῆου ὑπερογα πρᾶγματα ζητᾷς! Μὴ ὀλοπον κρῶβσαι πιά σὰς πτερογας τοῦ Ὑψιπετοῦ ἀετοῦ, γιαι ἀνεκαλύφθῆς. Ἰαπότῆς τῆς δρᾶσεως. — Νέος γεορὸ μορφομένος ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐρωτικὸς ἐπιστολὰς μετὰ νέους καὶ δεσποινίδας γενικῶς καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Τριπολιτσῆς, Λαγκαθῶν Πύργου. Ἰμυστροῦσθ' Παιδοῦλα Ὡ Σ. Τ. Υ. IV Μοσχοῦσθ' Τ. Τ. 929. — Κύριον, γράφατε δύο λογάκια παρηγορίας εἰς δύο νέους, Ἰενης δέλοτον δὲν διασκεδᾶσθῶν τὴν μόνον στρατιωτικὴν ζωὴν τῶν ἰπερᾶσιον ν' ἀλληλογραρῆσθῶν ὀ ὀλον τὸν κομῶν. Ἰερωτὸς Ἰκαρος, Ἰεροσόλιον Γουδί. — Νέος γεορὸ μορφομένος ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐρωτικὸς ἐπιστολὰς μετὰ νέους καὶ δεσποινίδας γενικῶς καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Τριπολιτσῆς, Λαγκαθῶν Πύργου. Ἰμυστροῦσθ' Παιδοῦλα Ὡ Σ. Τ. Υ. IV Μοσχοῦσθ' Τ. Τ. 929. — Κύριον, γράφατε δύο λογάκια παρηγορίας εἰς δύο νέους, Ἰενης δέλοτον δὲν διασκεδᾶσθῶν τὴν μόνον στρατιωτικὴν ζωὴν τῶν ἰπερᾶσιον ν' ἀλληλογραρῆσθῶν ὀ ὀλον τὸν κομῶν. Ἰερωτὸς Ἰκαρος, Ἰεροσόλιον Γουδί. — Νέος γεορὸ μορφομένος ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐρωτικὸς ἐπιστολὰς μετὰ νέους καὶ δεσποινίδας γενικῶς καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Τριπολιτσῆς, Λαγκαθῶν Πύργου. Ἰμυστροῦσθ' Παιδοῦλα Ὡ Σ. Τ. Υ. IV Μοσχοῦσθ' Τ. Τ. 929. — Κύριον, γράφατε δύο λογάκια παρηγορίας εἰς δύο νέους, Ἰενης δέλοτον δὲν διασκεδᾶσθῶν τὴν μόνον στρατιωτικὴν ζωὴν τῶν ἰπερᾶσιον ν' ἀλληλογραρῆσθῶν ὀ ὀλον τὸν κομῶν. Ἰερωτὸς Ἰκαρος, Ἰεροσόλιον Γουδί. — Νέος γεορὸ μορφομένος ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐρωτικὸς ἐπιστολὰς μετὰ νέους καὶ δεσποινίδας γενικῶς καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Τριπολιτσῆς, Λαγκαθῶν Πύργου. Ἰμυστροῦσθ' Παιδοῦλα Ὡ Σ. Τ. Υ. IV Μοσχοῦσθ' Τ. Τ. 929. — Κύριον, γράφατε δύο λογάκια παρηγορίας εἰς δύο νέους, Ἰενης δέλοτον δὲν διασκεδᾶσθῶν τὴν μόνον στρατιωτικὴν ζωὴν τῶν ἰπερᾶσιον ν' ἀλληλογραρῆσθῶν ὀ ὀλον τὸν κομῶν. Ἰερωτὸς Ἰκαρος, Ἰεροσόλιον Γουδί. — Νέος γεορὸ μορφομένος ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐρωτικὸς ἐπιστολὰς μετὰ νέους καὶ δεσποινίδας γενικῶς καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Τριπολιτσῆς, Λαγκαθῶν Πύργου. Ἰμυστροῦσθ' Παιδοῦλα Ὡ Σ. Τ. Υ. IV Μοσχοῦσθ' Τ. Τ. 929. — Κύριον, γράφατε δύο λογάκια παρηγορίας εἰς δύο νέους, Ἰενης δέλοτον δὲν διασκεδᾶσθῶν τὴν μόνον στρατιωτικὴν ζωὴν τῶν ἰπερᾶσιον ν' ἀλληλογραρῆσθῶν ὀ ὀλον τὸν κομῶν. Ἰερωτὸς Ἰκαρος, Ἰεροσόλιον Γουδί. — Νέος γεορὸ μορφομένος ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐρωτικὸς ἐπιστολὰς μετὰ νέους καὶ δεσποινίδας γενικῶς καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Τριπολιτσῆς, Λαγκαθῶν Πύργου. Ἰμυστροῦσθ' Παιδοῦλα Ὡ Σ. Τ. Υ. IV Μοσχοῦσθ' Τ. Τ. 929. — Κύριον, γράφατε δύο λογάκια παρηγορίας εἰς

* ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ *

(Εκάστη εγκρισις ψευδώνυμου διά τὸ 1919 δραχμὴ μία. Οἱ ἐγκρίνοντες ψευδώνυμα πρέπει νὰ μᾶς γράψουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των.)

Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα :

«Περρωτὸς Ἰκαρός», «Γαβριᾶ», «Ρομπίν», «Ξενητεῖνο Πουλί», «Ἀκμή Μεγαλείου», «Τζὼν Περδικάρης», «Fille de Malheur», «Γέρων Ὀδοιπόρος», «Σόκιν», «Νεαρό Σωφραγάκι», «Τομ ρὸς Ἀεροπόρος», «Ἡ Ἀκάμαντος», «Ἰατρός τῶν Καρδιῶν», «Ἐρωτική Πνοή», «Goldblume» (διόρθωσις).

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Γ. Παπαζο Το ψευδώνυμον βεβαίως ἀνήκει εἰς ἄλλον. — Μ Μεγρέμιν. Λήγει εἰς τὸς 20 Αὐγούστου. — Ἀλ. Ἀλεξόπουλον. Στέλλομεν μόνον τὸ παρὸν φύλλον, διότι αἱ λέξεις ἦσαν 29. — Ἀγγ. Καλοῦδαν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐδημοσιεύθη οὗτο. — Τζὼν Περδικάρην. Ἐχρησώθητε δρ. δύο. — Fille de Malheur. Νὰ στείλειε καὶ τὸ ὄνοματεπώνυμόν σας. — Ἰω. Γεωργιανῆν. Εἰς τὰς 8 Σ)βρίου. — Σοκολατ. Στ ατιώτην. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ γράφομεν ὅτι αἱ ἀποκαλύψεις ψευδωνυμῶν δὲν δημοσιεύονται. — Γ Πεβολαράκην. Εἰς ἅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα δραχ. 6. — Δ. Μανιάτην. Εἰς ἐλευθερίαν. — Γ. Σκούταν. Ἐνεγράφη. Εἰσαχιστοῦμεν.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. Πελοπ. Δουρή; Θ. Ἀκριβός, Αναστ. Παπασταύρου, Γ. Γρηγόριον, Κ. Γουρακτόπουλος, Ἀθ. Βασιλειάδης, Γ. Παούρης, Ν. Κοτζιάς, Ν. Σουριανιάδης.

Ἡ Τηλεφωνήτρια

τῆσιν τὸν ἀντεραστὴν σου Μανιδ. διὰ ν' ἀποκιήσῃς τὸ ποθοῦμένόν σου. «Διαβάτης».

Ἀπὸ ὅλων τῶν κόσμων ποῖο ἀνεξεδᾶκι θὰ μοῦ μαγεύῃ τὴν καρδιά; «Spectre».

— Εἰς ὅλους ἀπαντῶ, πλην γραφετε ἐπιστολάς, μὴ ἐρωτᾶτε «S. ectre», p. r. Ραφάνην.

— Ἐκτίθενται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ γένηα τοῦ Καλλονῆ καὶ τὰ τσαρούχια τοῦ Μητρούση. «Spectre».

— Ἀδες. Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος εἰς τὸ σιλονικὴ τῆς «Σφαίρας», ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δίδας ἐχούσας ὠραίους μέλανας καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς, ἐξ ὧν τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Προτιμῶνται Δράμας καὶ πρὸ πάντων Ἑλληνίδες ἐκ τῆς συνοικίας Ἀγ. Εὐφρ. Γράψατε Γρ. καὶ Ἀρ. p. r. Δράμαν.

— Ἀλτ. Πρῶτην φορὰν εἰσερχομένη εἰς τὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους εὐπαιδευτούς. Ἐμπρὸς λοιπόν, ὠραῖοι νέοι, γράψατε: «Ἡ Ἀκάμαντος» p. r. Ἀθήναι. (Σημ. Ὁρισμένους ὁποῖος δὲν γράψῃ θὰ χάσῃ).

Ἐπι! Ψευδωνυμοῦχοι! Δεσποινίδες, νέοι, μαθητρία, μαθητὰ, γεροντοκόρες, γεροντοπαλληκάρια καὶ χῆρες! Ἄρκετό καιρὸ μὲ μετεμειωσθῆτε ὡς προκάλυμμα καὶ βουρλιστήκατε μετ' αὐτὸν! Τώρα εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώσετε τὴν ὑποχρέωσίν σας σὲ μὲνα μὲ μιὰ κάρτα ἢ ἐπιστολῇ, ἄλλως θὰ σᾶς ἀποκαλύψω ὅλους καὶ θὰ ἀπαγορεύσω τὴ χρῆσιν τῆς ἰδ. ὀτηγῆς μου Ἀλλοίμονο σ' αὐτὸν ποῦ εὐθὺς θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσίν του! Γράψατε «ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ» XIV Διλοχία Σκαπανέων Γ. Τ. 918.

— Δεσποινίδες, δὲς τὴν καρδίαν πονεῖτε καὶ βάλσαμον ζητεῖτε, στὸν ἱατρὸν τῶν καρδιῶν σπεύσατε νὰ βρῆτε. Ἀνταλλάξατε c. p. καὶ ἐπιστολάς. Γράψατε «Ἰατρὸν τῶν Καρδιῶν» 29ον Σύνταγμα Περ Τ. Τ. 933.

— Ἀγαλλισσοῦ c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς μὲ νέους καὶ δεσποινίδας Πατρῶν καὶ Ἀμαλιάδος. Γράψατε «Ἐυγενῆ Ἰπότην» p. r. Πάριος.

— Δεσποινίδες Βολου Λαριούης, Ἀθηνῶν, ἐπιθυμεῖτε ν' ἀνταλλάξῃτε δι' ἐπιστολῶν ἢ μὲ c. p. ἐλευθερῶς πᾶς σχέψε. σας ἐπὶ παντὶ ζήτηματος; Γράψατε «Ἐρωτικὴ Πνοή» 29ον Σύν)ια Πεζικού Τ. Τ. 913.

— Τὸ πραγματικὸν μου ψευδώνυμον εἶνε Goldblume καὶ ὁ,ι Goldbrun Ἐπομένως μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἄλληλογραφοῦντες μαζὴ μου. Goldblume p. r. Chalkis.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὴς ἐγγραμμαῖος, μεταφραστικὸς εὐχερῶς ἐκ τῆς Γαλλικῆς. Πληροφωρεῖται παρὰ τῆς ἀργιστοῦντακτῆ τῆς «Σφαίρας».

ΤΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑ, ΤΟΥ

Στὸν Τσιριμώκο ποῦκανε τὸ ἐνοικιστάσιον θὰ πάω εὐτὺς γιὰ νὰν τοῦ πῶ νὰ κἀνῃ καὶ καρδιστάσιον ἔξωσι γιὰ νὰ μὴ μπορῇ; ἀπ' τὴν καρδιά σου νὰ μοῦ κἀνῃς, καὶ οὔτε μέσα ἄλλον κἀνεὶ νὰ μὴ μπορῇς νὰ βάνῃς.

Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ Χάροντα νὰν τὸν κεράσω ἕνα κατοστάρι καὶ νὰν τὸνε ξηγήσω ἀδρεφικὰ ποτὲς νὰ μὴ σὲ πάρῃ.

Θὰ νένο ἀρεόπλανος ψηλὰ στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ πετάξω, νὰ κλέψω τὰ διαμάντια δύο ἀστεριῶν — μὲ δαῦτα σκουλαρήκια νὰ σοῦ φτιάξω.

Ἐκειόνε τὸ χαρτογιακὰ ποῦ σοῦστελε γιὰ δῶρο ἕνα μαντήλι πῆς του νὰ μὴν τὸν πιάσω στὰ χερσάκια μου γιὰτι θὰ ἰδῇ τὸν οὐρανὸ σφροντύλι.

Κορσάρος θὰ γενῶ τῆς Μπαρπαριαῖς καὶ μὴ φρεγάντα θ' ἀραιώσω, γιὰ ν' ἀρμενίζω μὲς στὴ μαύρη θάλασσα — φρεγάντα μου — τῶν ὀμματιῶ σου.

Ἦθελα νάμουνα Δεβὴν μιλιούνια ἀνθρώπους νὰ δορίζω καὶ νὰν τοὺς σφάζω, νὰν τοὺς βγάνω τῆς καρδιῆς, μ' ἀνθρώπινες καρδιὰς νὰ σὲ ταΐζω, κ' εἶσι νὰ γίνῃ τὸ στομάχι σου ντεπόζιτο ἀπὸ καρδιὰς — κακοῦργα! — μόλις παλῶνε ἡ μιὰ νὰν τὴν πετᾶς, νὰ μ' ἀγαπᾶς μ' ἄλλη καινούργια!...

Ὁ Βλάμης

* ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ *

ΓΑΜΟΙ. Τὴν 25ην Ἰουλίου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐκ Χειμάρρας ἱατροῦ κ. Στεφάνου Πάνου μετὰ τῆς; εὐ ἡμίχνης δεσποινίδος Ἀγγλαίας Σακελλαροπούλου. Τοὺς νυμφικούς στεφάνους ἀντιπλάσεν ὁ κ. Θεοτόκης Σωτηρίου. Εὐχόμεθα βίον παιευδαίμονα. — Τὸ Χαρέμι.

Ἡ συμπεροφωτέρα τοποθέτησις διὰ τ' ἀπεθέματά σας

ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Εἰ; ὄλας τὰς Τραπεζὰς.

Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΤῶΝ ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ

— Νὰ σᾶς νοικιάσω τὴ βιτρίνα τοῦ μαζέου; Τί νὰ τὴν κάμετε; — Γιὰ νὰ κοιμᾶται τοῦλάχιστον, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ βρῶ δωμάτιον...

Τύποις Ἀθανασίου Γ. Δεληγιάννη

Ἡ ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντῆσις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάγνωσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσφαλῶνται δρ. 2.)

Σόκιν, Καβάλλαν. — Ἐχετε τὸ πλεονέκτημα νὰ ἐξωρίζετε κᾶπως ἀπὸ τὸ κοινὸν καλοῦπι τῶν νέων τῆς ἐποχῆς. Σᾶς χαρακτηρίζει μιὰ τάσις φιλοσοφίσεως ἐπὶ τῆς ζωῆς μὲ ἀσκετὴν δόσιν εἰρωνείας, μᾶλλον σαρκασμοῦ. Ἀναμφισβητήτως δὲ τὴν ξέρετε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦστον καλὰ τὴν ζωὴν, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὴν παρακολουθῆτε κᾶπως ἀφ' ὕψηλοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ, ὅταν σᾶς δοθῇ εὐκαιρία, ξεῦρετε νὰ τὴν γλεντήσετε. Δὲν ἔχετε ἀφελεῖς ἐνδοσιασμούς καὶ ἀερώδη ἰδανικά. Ἐχεῖτε ἀρετὰ ἀνεπτυγμένην καὶ θετικὴν τὴν κρίσιν σας καὶ εἰσθε ἀπο τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τοὺς λέγοιεν «ντόμπρους».

Ξενητεμμένο Πουλί, Ἐνταῦθα. — Εἶθε τύπος pessimiste ἐξ ἰδιοσυγκρασίας. Τὸ νὰ εἶνε ὅμως κανεὶς ἀνώτερος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου δὲν ἀποτελεῖ μιλίτην εὐδαιμονίαν πορὰ διὰ τοὺς ἐξαιρετικὰ ἰσχυροὺς ἐγκεφάλους. Ἡμεῖς οἱ κοινὸι ἀνθρώποι, ἐφ' ὅσον μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ἀλωρούμεθα, εἰς τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ν' ἀντιλοῦμεν ὄχι μόνον τὰς λύπας μας, ἀλλὰ καὶ τὰς χαράς μας. Λέτε πῶς δὲν ἐγλεντήσατε τὴν ζωὴν. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ὑποδείξετε καὶ ἕνα μόνον ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος ἐλικονικῶς νὰ μπορῇ νὰ πῇ ὅτι τὴν ἐγλεντήσατε καλὰ; Ἄλλως τε τί ἀπολαύσεις μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρῃ; Ἐκεῖνας ποῦ ὄνειρευοῦνθεθα ὄλοι, ὅταν ἦμεθα παιδιά; Εἶνε μοιραῖον ἢ πραγματικόν τὸ νὰ τὰ διαψεύδῃ τὰ ὄνειρα αὐτὰ, καὶ μάλιστα περισσοτέρον διὰ τοὺς διανοουμένους. Ἐκεῖνο ποῦ σᾶς χρειάζεται εἶνε μιὰ γυναῖκα πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ πολὺ τρυφερά, γιὰ νὰ λημονῆτε κοντὰ τῆς ζωῆς. Σᾶς συμβουλεύω νὰ διαβάσετε Σοπενουερ καὶ Στεκκέρτι, ἀλλὰ μόνον ἐάν νοιώθετε τὸν ἑαυτὸν σας ἱκανὸν νὰ εἰσδύσῃ βαθειὰ εἰς τὴν φιλοσοφίαν των.

Α. Μ. Βόλον. — Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους! Ἄς εἶνε ὅτι ἔχετε πνεῦμα εὐστροφον καὶ ἐρευρητικόν, δὲν διατηρῶ καμμίαν ἀμφιβολίαν. Ὅτι ξεύρετε νὰ ἐκτελεθῇ ὠραίας χειρονομίας, αἱ ὁποῖαι προξενοῦν ἐντύπωση εἰς τοὺς πέριξ καὶ αὐτὸ τὸ βλέπω. Ἄλλ' ὅτι σᾶς ἀρᾶσει ν' ἀσχολῆσθε πάντοτε μὲ τὰ μικρὰ καὶ ὄχι μὲ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς, εἶνε ἐπίσης ἀναμφισβήτητον. Παιζετε, φιλοτεχνεῖτε, ἀλλὰ δὲν φιλοσοφεῖτε. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρόπει καθόλου νὰ σᾶς στενοχωρῇ αὐτὸ. Ἐχετε καὶ μερικὰς ἰδιοτροπίας, ἀλλὰ ὠραίας ἰδιοτροπίας. Δὲν ἔχετε ἀκόμη ἐξελιχθῆ τελείως. Βλέπετε πάντοτε τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ὄχι τὸ βάθος. Προσπαθήσατε νὰ μὴ μιμῆσθε ἄλλους καὶ νὰ δείξετε πρωτοτυπίαν, ἀφοῦ μπορεῖτε.

Δημήτριον Κ.ρ. κ.δ.ν. Δραμαν. — Σεῖς γιὰτι δὲν φροντίζετε νὰ δημιουργήσετε δικόν σας χαρακτῆρα. Δικίς σας ἰδέας, δικίη σας ἀτομικότητα, παρὰ ἀφήνεσθε καὶ παρασυρθε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀπομειώσατε ξένα πράγματα, δανείσατε ξένας ἰδέας καὶ δὲν ἔχετε νὰ ἐπιδείξετε τίποτε ἀποκλειστικῶς δικόν σας. Αὐτὸ λέγεται ἐλλειψὶς ἀτομικῆς ἀξίας καὶ ὀφείλεται εἰς τὸν πολὺ ἀσθενῆ χαρακτῆρῶ σας. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ἔχει παρασύρει ἐλαφρῶς ὁ σχολαστικισμός. Ἐνας νέος γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν βίον του, πρέπει τὸ αἰτομόν του νὰ ἐξωρίζῃ κᾶπως ἀπὸ τὸν κοινὸν τύπον. Τὴ δουλειὰ σας φαντάζομαι ὅτι θὰ τὴν κάμετε καλὰ, τακτικὰ, τυπικὰ, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ τὴν βελτιώσετε. Κ' ἕνα ἄλλο γιὰτι ὄλοι σκεδῶν στὴν πόλιν σας ἔχουν τὸν ἴδιον περίπου γραφικὸν χαρακτῆρα;

Ἀγνωστον, Βόλον. — Τὸ δίδραχμον ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν σας. Δὲν εἶχα κανένα λόγον νὰ πειραχθῶ. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν εἶχα καὶ δὲν ἔχω νὰ προσθέτω τίποτε εἰς τὸν χαρακτῆρόν σας, δὲν βλέπω μὲ ποῖον δικαίωμα θὰ τὸ κρατήσω. Μοῦ ἐζητήσατε τὴν κρίσιν μου; σᾶς τὴν ἔδωσα; αὐτὴ εἶνε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλη ἢ καὶ ἄλλη. Θέετε νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἴδια; Δὲν ὑπάρχει λόγος.

Μαργαρίταν, Πύργον. — Νὰ κλάψετε! Πά, πά, πά! Θάκλαιγα κ' ἐγὼ μαζὴ σας. Στὸ σχολεῖο πηγαίνετε. Καλλιτέρα ποῦ δὲν εἰσθε ποιήτρια, σιχαπλόκος δηλαδή. Ἐχετε ποιητικὴν ψυχὴν. γράψατε μὲ πολὺ αἰσθημα καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν ἐπέλλατε κανένα ἔργον εἰς τὸν κ. Ἀρχισυντάκτην θὰ τοῦ ἄρσεν.